

Ineens de man die de droom leefde

Bizzey vloog met danceformatie Yellow Claw de hele wereld over, van Amerika tot Kazachstan. Maar nu kiest de Amersfoortse artiest, echte naam Leo Roelandschap (32), voor een solocarrière in eigen land. Meer rust in zijn leven, meer aandacht voor gezin, familie en vrienden.

Thijs Tomassen

Denk niet dat Bizzey muzikaal een stap terugdoet. Hij is straks rappend, zingend én draaiend als dj te vinden op de podia. Zijn 'thuiskomst' verandert ook niets aan zijn sportschema. Met een bezweet voorhoofd komt hij zijn nieuwbouwwoning in Amersfoort binnenvallen. Oortjes met opzweepende muziek nog in. Sportkleding aan. Zijn vaste hardlooperdij zit er weer op. Fit zijn is voor Bizzey een absolute noodzaak.

„Mijn lichaam is mijn tempel, man. Ik vind het net zo belangrijk om in de sportschool te zijn als in de studio. Zonder een fit lichaam kan ik niet doen wat ik doe. Ik wil nooit moe worden op het podium. Ik zie mezelf als een product. Mijn vader had een platenzaak in Amersfoort, Radio Roelandschap. Hij gaf de pui ook om de zoveel tijd een likje verf. Dan bleef het er allemaal goed uitzien. Zo doe ik het ook. Strakke buik, sterke spieren. Niet te breed, maar wel een monster. Als het volgende festivalseizoen begint wil ik weer veel shows doen. Je eerste show is net zo goed als je laatste. Dus wil ik elke keer die motor kunnen aangooien en knallen. En ik word ook ouder, toch? Ik moet concurreren met gastjes van 20, 25 jaar. Ook dat is een drijfveer om mijn lichaam fit te houden.”

Terwijl hij praat lepelt Bizzey een potje kip met sambal leeg. Daarna werkt hij een salade naar binnen. Ook dat hoort bij zijn levensstijl: goed eten. Veel proteïnes, veel groenten. Ondertussen kruipt zijn zontje rond in de box. Bizzey kijkt toe en lacht vertederd. Dit heeft hij gemist. Gewoon thuis zijn, bij zijn vrouw en zontje. Zonder haast, zonder de wetenschap dat hij de volgende dag weer op het vliegtuig moet stappen.

Is dit de reden waarom je Yellow Claw hebt verlaten?

„Basically wel. Ik had altijd haast man. Dan was ik hier na een maand touren door Amerika weer eens twee dagen, moest ik een miljoen dingen doen. En er dan ook nog voor mijn vrouw zijn, die toen zwanger was, en mijn vrienden zien. Het was een soort *juggling*. Kijk, ik vond Amerika supervet en ik heb er zeker de eerste paar jaar echt van genoten. We hebben met Yellow Claw op Coachella Festival gestaan, honderden optredens gedaan, met grote Amerikaanse artiesten samengewerkt. Ik ben heel erg fan van Major Lazer en ineens delen we een privéjet van Las Vegas naar Toronto. Dat leef je dan, die droom. Maar je wordt ook geleefd. Op een gegeven moment werd ik dat zat. Ik dacht eerst: het zal wel een fase zijn en probeerde mensen er niet mee lastig te vallen. Maar het bleef. Ik werd er op het laatst echt depri van. Zaten we in een helikopter, keek ik niet om me heen hoe vet het was, maar recht voor me uit. Dacht ik: wil ik dit nog wel? Of werden we naar het hotel gebracht, a la living the dream, en keek ik naar wegwerkers. Ik weet nog dat ik dacht: deze mensen gaan straks lekker naar huis, naar hun familie en schuiven aan

SUCCESSEN

Yellow Claw ontstond in 2010 uit de samenwerking van drie Nederlandse dj's. Naast Leo Roelandschap waren dat Jim Aasgier (Jim Taihuttu) en Nizzle (Nils

Rondhuis). De doorbraak in Nederland kwam met *Krokobil*.

Het nummer stond negen weken in de Top 40 en bereikte de twaalfde positie op de ranglijst.

Samen met The Optites bracht Yellow Claw *Thunder* uit. Dit nummer

verscheen later nog in een versie met volkszanger Frans Bauer.

Bizzey treedt 24

september in Fluor op tijdens de Bonte Avond van het poppodium en FC Amersfoort.

voor een normale maaltijd. Ik was gewoon jaloers op ze. Dat had ik ook op het podium. Dan keek ik naar het publiek en dacht ik: stond ik daar maar.”

Liever denkt hij terug aan de mooie momenten. Want die waren er zeker de eerste jaren na de internationale doorbraak in overvloed. Yellow Claw scoorde monsterhits met onder meer *Shotgun* en *Till it hurts* en stond in de grootste Amerikaanse clubs. Met MC Bizzey uit Amersfoort als één brok energie in het middelpunt; springend, dansend, zingend, rappend, schreeuwend, het publiek opzweepend op de beats en melodieën die zijn kompanen Nizzle en Jim Aasgier vanachter de draaitafels de zaal in stuwden.

Heb jij jezelf weleens in je arm geknepen?

„Het was super onwerkelijk man! Het voelt ook echt als een droom aan. Het is allemaal zo snel gegaan. Eigenlijk heb ik voor mezelf nog helemaal niet teruggeblikt. Maar als ik nu met Nederlandse rappers in de studio zit om nieuwe tracks te maken en ze willen er alles over weten, dan denk ik wel even: ja, dit was wel heel erg vet. Dan ben je ineens de man die de droom heeft geleefd. Ik weet nog dat we eens op een groot balkon van een wolkenkrabber in Vancouver stonden en over de stad uitkeken. Toen dacht ik wel: het is zo tof om hier te zijn. Of we gingen wat eten na een geweldige show en dan riep ik: *'Hey, what the fuck is going on! Dit is zo vet!'* We zaten zo in die droom, dat we onszelf er soms toe moesten zetten om te realiseren hoe speciaal het allemaal was.”

Hoe ben jij in de muziek beland?

„Ik groeide op in Leusden. Daar, en ook in Amersfoort, ontmoette ik al snel de jongens van D.A.C. (voormalige Amersfoortse hiphopformatie, red.). Ik vond hiphop al heel vroeg tof. Het was stoer. Die hele *vibe* nam me mee en ik deed het na. Ik weet nog dat ik op de basisschool straf kreeg omdat ik *'fuck you'* zei, niet specifiek tegen iemand, maar gewoon *random* door de klas omdat ik het in een nummer gehoord had. Voordat ik echt met rappen bezig ging, begon ik muziek te maken op de computer. Waar andere kinderen computerspelletjes speelden, maakte ik beats op Magix Music Maker. Mijn eerste echte rap schreef ik toen ik vijftien was. Op vakantie in Portugal had ik een meisje uit Londen leren kennen waar ik helemaal gek op was. Vakantieliefde, je weet toch? Toen dacht ik: als ik nu *grime* en *2-step* ga maken, grote genres in Engeland, dan kan ik misschien straks naar Londen toe. Ik deed zelfs dat typische accent na. Zo heb ik mijn eigen stijl ontwikkeld. Ik deed alles in het Engels, omdat ik nog steeds naar Londen wilde. Het grappige is: ik ben gegaan en heb het uiteindelijk nog voor elkaar gekregen ook... Ik ben dus door meisjes begonnen met zingen en rappen, haha. En het is nu nog steeds zo: ik wil succesvol zijn om haar blij te houden (wijst en lacht in de richting van zijn vrouw, die overigens niet uit Engeland komt).”

Je bent al vroeg begonnen als MC. Waarom

koos je dat pad naast je muziek?

„Mijn leven in mijn tienerjaren was: skaten, breakdancen, muziek maken en chicks. Ik genoot ervan. En ik was altijd aan het hosselen; probeerde met mijn liefde voor muziek geld te verdienen. Dat kon als host en als MC bij feesten in clubs. Ik begon in Amersfoort, bij The Lounge en feesten van Dada Dance. Op mijn 17de trad ik als MC al op bij de Heineken Dance Parade. Ik maakte snel naam. Mijn kracht was dat ik het altijd benaderde als een liveshow. Ik was een muzikale MC, terwijl andere MC's vooral feest vierden en dronken wilden worden. Ik kon mijn creativiteit erin kwijt én kon veel meters maken op het podium. Zo ben ik uiteindelijk ook bij het latere Yellow Claw beland; ze zochten een goede MC. Daarnaast leverde het een goede financiële buffer op om muziek te kunnen blijven maken. Zo heb ik in 2006 mijn eerste single *The Fur* met videoclip kunnen uitbrengen, die toen regelmatig op TMF voorbijkwam.”

Dan keek ik naar het publiek en dacht ik: stond ik daar maar

– Bizzey

Waar moet een goede MC aan voldoen?

„Je moet als MC begrijpen dat je er op de meeste feesten niet bent om de muziek naar een hoger niveau te brengen. Ik zie het zo: je bent het duiveltje op de schouder van het publiek. Mijn rol is om bezoekers nog meer los te laten gaan. Zo van: het is weekend, schijt aan alles. Ik maak grapjes, haal de scherpe randjes eraf en breng veel energie. Ik laat zien dat ik ook schijt heb en los ga. Als kind deed ik altijd al mee met talentenjachten en playbackshows. Op verjaardagen gaf ik geen cadeautje, maar voerde ik een act op. Toen al voelde ik me thuis op het podium.”

Je nieuwe solowerk dat net uit is klinkt verrassend: Nederlandstalig, op dancehall- en bubblingproducties. Wat zijn je verdere muzikale plannen?

„Ik wil de Nederlandse clubs in, de podia van festivals op. Als MC en dj tegelijk. Een hele uitdaging. Ik kon nog niet zo goed draaien, dat ben ik me nu eigen aan het maken. Het is vet leuk om Nederlandstalig te zingen en te rappen. Het is compleet nieuw voor me. Mensen verwachten het niet van me, dus ze checken het. Het voelt voor mij heel natuurlijk; ik ben wat vrijer, zit niet snel zonder woorden. Daarnaast producer ik nog. Het eerste jaar focus ik me sowieso alleen op Nederland. Ik wil mijn zontje zien opgroeien. Het is heerlijk om terug te zijn in Amersfoort, het voelt nog als een vakantie. Dit is wel echt *straight up* mijn stadje en dat zal het altijd blijven.”